

ราชินีทะเลทราย

จิตลา

“แกลักพาตัวสาวอเมริกันอย่างนั้นหรือ” ราห์มันยิ้มพร้อม
ส่ายหัวไปมาราวกับจะบอกว่า ไม่เอา่น่า อามีน อย่ามาโกหกกันดี
กว่า

เบน ซาฮิดินำตัง เขาปรบมือ และเมื่อคนรับใช้ตรงรีเข้า
มาอย่างรีบร้อน เขารีบบอก

“ไปเอาผู้หญิงคนนั้นมา” แล้วหันไปพูดกับราห์มัน “ฉันจะ
แสดงให้เห็นเองว่าความสวยงามที่แท้จริงนี่มันเป็นอย่างไ”

ราห์มันแสวงเอนตัวฟังนักเก้าอี้ ค่อยๆ จิบชารสมนต์ แม้
ระหว่างที่พูดถึงเรื่องอื่น หัวใจของเขายังคงเต้นแรง ร่างกายแข็ง-
เกร็งด้วยความเครียด

สิบนาที่ผ่านไปก่อนที่จะหญิงสาวชาวอเมริกันจะถูกพาตัว
ออกมา เขาฝันที่จะไม่แสดงปฏิกิริยาใดๆ เสแสวงแสดงที่ทำเปื้อ-
หน่าย ทำเป็นไม่สนใจ หากเกือบอ้าปากค้างทันทีที่ได้เห็นหน้า

ตัวจริงของหล่อนสวยเสียยิ่งกว่าที่เห็นในรูปถ่ายเสียอีก
ร่างแบบบางได้รูปอยู่ภายใต้เสื้อคลุมบางเบาสีเขียวย่อนทับเสื้อตัว
สั้นที่แทบจะบังหน้าอกไม่มีด มันยาวขนาดคลุมกางเกงที่สวมอยู่
เป็นภาพที่ทำให้หยุด ลมหายใจได้เลยทีเดียว

ราชันตะเลทราย

โดย จิลลา

๗

จอย
บุ๊คคลับ

บทนำ

พระเจ้าผู้เป็นเจ้าทรงปกป้องดูแลพวกเรา ! ...แม้การปล่อยสิ่งนี้ให้
ไว้ท่ามกลางบรรดาแม่เสื่อสาวนั้นเป็นสิ่งที่น่าหวาดวิตกเป็นอย่างยิ่ง หาก
ไม่มีสิ่งใดนำชนหัวลูกมากไปกว่าการที่สิ่งนั้นยังดำรงชีวิตอยู่ได้

วิลเลียม เชคสเปียร์ จาก มิด ซัมเมอร์ไนท์ดรีม

ณ คาสซาบลัก้า เมืองหน้าด่านสู่ทวีปแอฟริกาเหนือ

๒๒ ธันวาคม เวสต์ตัน หยดเย็นตรึงบันไดขึ้นบนสุดภายในที่พักของพ่อ
เมื่อคืนนี้เองที่พ่อย้ำกับหล่อนว่า “เวลาออกไปซื้อปิ้งข้างนอกให้เอาคน
รับใช้ไปด้วยนะ ลูกจะต้องไม่ออกไปเดินนอกถนนตามลำพังเพียงคนเดียว”

“ตอนเก้าโมงเช้าอย่างนี้หรือคะ” หล่อนหัวเราะก่อนจุมพิตเบาๆ
ที่แก้ม “ที่นี่นะคาสซาบลัก้า นะคะพ่อ ไม่เคยเกิดอะไรเลวร้ายขึ้นที่นี่เลย
นับจากที่พวกโบการ์ทอดทิ้งจากเมืองนี้แล้ว”

อากาศในเดือนเมษายนกำลังสดชื่นเย็นสบายเหมาะสำหรับการ
ออกไปเดินเล่นเป็นอย่างยิ่ง หญิงสาวสายศีระะไปมาเมื่อเห็นรถแท็กซี่ชะลอ
ความเร็วท่าทางจะจอดรับ ก่อนจะมุ่งหน้าเดินตรงไปตามถนนในเมืองที่ขนาด
ไปด้วยต้นไม้ตลอดสองข้างทาง ระหว่างทางพบชายหญิงปราดเปรี้ยวใน
ชุดแต่งกายทันสมัยกำลังเดินทางไปทำงานอย่างเร่งรีบ คาสซาบลัก้าเป็น

เมืองที่แชรินห์หลงใหลในมนต์เสน่ห์ เพราะเป็นเมืองที่เต็มไปด้วยความแตกต่างผสมผสานกับความลึกซึ้งน่ากลัว ระหว่างตึกสูงกับอาคารตึกแบนขนาดใหญ่ ถนนหนทางกว้างขวางสะอาดสะอ้านที่มีรถโรลลรอยด์คันหรูแล่นแข่งรถขึ้นกับอุรุที่ผ่านมาเป็นระยะๆ

หากนั่นเป็นเพียงด้านหนึ่งของคาสซาบลัก้า ส่วนอีกฟาก กลับเป็นถนนสายเล็กๆ กับตรอกซอกซอยที่จะมีโอกาสเห็นภูเขาน้ำตาลเล็กๆผกหัวตามท่วงจังหวะทำนองของเสียงปี และเป็นพื้นที่ที่มีการซื้อขายแลกเปลี่ยนสินค้าทุกชนิดด้วยเดียร์แรม*

ที่นั่นคือโอลด์เมดิน่า ศูนย์กลางแห่งช่างฝีมือ ชุมชนแออัด เสียงตะโกนโหวกเหวกของพ่อค้าแม่ค้าในตลาดนัด ความสับสนวุ่นวายจนน่าเวียนหัว กับกลิ่นแปลกๆ ที่เตะอยู่ปลายจมูก

แต่นักกลับเป็นสถานที่ที่แชรินห์ชอบมากที่สุด และเป็นพื้นที่ที่หล่อนตั้งใจจะไปเดินเล่นในเช้าวันนี้ แม้ชาวต่างชาติส่วนใหญ่จะขลาดเกินกว่าจะยอมเสี่ยงผจญภัยกันเองในเมืองโดยปราศจากไกด์ แต่นั่นไม่ใช่แชรินห์...

คำพูดเรื่อยเจื้อยไร้สาระของคนขายของที่นั่นไม่ได้ทำให้แชรินห์หวาดวิตก เมื่อคนเหล่านั้นเดินตรงเข้ามาเพื่อตะโกนใส่หน้าโฆษณาชวนเชื่อถึงสรรพคุณของสินค้าในมือ หล่อนก็จะยึดตัวขึ้นเท่าที่ความสูงห้าฟุตเจ็ดนิ้วจะทำได้ พร้อมเข็ดคางขึ้น มองพวกเขาด้วยดวงตาสีเทาที่แสนจะเย็นชาเพื่อเป็นการผลักดันคนพวกนั้นออกห่างจากตัว

ถนนแคบๆ และตรอกซอยอันคดเคี้ยวเต็มไปด้วยผู้คนเมื่อแชรินห์ไปถึงเมดิน่า หญิงสาวที่มีผ้าคลุมหน้าและเพนท์เฮนนำบริเวณหลังมือเคลื่อนไหวไปมาบริเวณแผงขายผลไม้ เคียวอินทผลัม ทับทิม ส้มและแตง รวมทั้งองุ่นม่วงลูกกลมป้อม แถวของอาหารที่ส่งกลิ่นตลบอบอวลในอากาศผสม

ผสมกับกลิ่นของน้ำหอมกลิ่นกุหลาบและมุลูฐู กลิ่นไฉ่ย่าง เนื้อแกะ
ไฉ่กรอกและขนมปังแผ่นบาง พ่อค้าเร่กำลังพยายามขายสินค้าของตัว
ระหว่างที่ชนพื้นเมืองจากชนบทอันห่างไกลก็กำลังเสนอขายแพะ แกะและ
หมูที่ตนเองนำมา

แฮร์รีนัยหยุดยืนอยู่หน้าตลาดนัดส่วนที่วางขายเสื้อคลุมตัวยาว
คนขายที่เป็นชายชราหนวดเครายาวรุงรังรีบวิ่งออกมาจุดลากหล่อนเข้าไป
ในร้าน และเมื่อเขาตะโกนอธิบายคุณสมบัติอันเยี่ยมยอดของสินค้าใส่หน้า
หญิงสาว หล่อนจึงสยบคำพูดราวตะคอกนั้นด้วยสายตาอันเย็นชา

แฮร์รีนัยซื้อเสื้อสองตัว ตัวหนึ่งสีฟ้าอมเขียวแปลกตา ส่วนอีกตัวเป็น
สีทองส่องประกาย ในขณะที่กำลังเพ่งมองรองเท้าแต่ละลำลงประดับด้วย
พลอยเทียมพร้อมคิดในใจว่าเลขาของหล่อนจะต้องชอบมากที่สุดทีเดียว กลับ
มีชายสวมเสื้อคลุมสองคนเข้ามาในร้าน ชายคนหนึ่งเดินเข้ามายืนประกบ
ทางด้านหลัง ส่วนอีกคนยึดสมรภูมิบริเวณใกล้ทางออกเอาไว้

“ฉันอยากได้รองเท้าแตะนั่นด้วย”

หล่อนบอก ขณะที่นับเงินเหรียญแล้วเงยหน้าขึ้น หญิงสาวเห็น
ชายคนขายมองไปที่ผู้ชายที่ยืนอยู่ทางด้านหลังด้วยท่าทางกระสับกระส่าย
ไม่แน่ว่าชายคนขายอาจจะต้องการให้หล่อนรีบซื้อแล้วรีบออกไปเพื่อจะได้
ขายสินค้าให้ลูกค้ารายใหม่ก็เป็นได้ หญิงสาวคิด ก่อนรีบคว้าถุงข้าวของ
ที่เพิ่งซื้อ จ่ายเงินและก้าวออกไปจากร้าน

ยิ่งสายผู้คนยิ่งเพิ่มมากขึ้นจนแน่นเต็มถนนไปหมด ดังนั้นหญิงสาว
จึงเลือกเดินเลี้ยวไปทางตรอกแคบๆ ที่มีผู้คนบางตา ผ่านร้านย้อมขนสัตว์
ร้านขายขนมหวาน ไปชะลอฝีเท้าลงหน้าร้านตะกร้าสานแล้วขึ้นไปที่จะกร้า
ใส่ดอกไม้ใบหนึ่ง

แฮร์รีนัยรู้สึกถึงความผิดปกติทางด้านหลังจึงหันไปเห็นผู้ชาย
คนที่เดินเข้ามาในตลาดตอนที่กำลังเลือกเสื้อตัวยาวในร้านก่อนหน้านี้

สัญญาตญาณสัมผัสได้ถึงสัญญาอันตรายที่ใกล้เข้ามา หล่อนวางตะกร้าลง กำกระเป๋าสตางค์และถุงข้าวของในมือแน่นแล้วรีบหันหลังกลับ

เสียงฝีเท้ายังคงเดินตามหลัง

ทางเดินภายในตรอกแคบๆ นี่ไม่น่าจะกว้างมากไปกว่าสี่หรือห้าฟุต และไม่มีผู้คนอยู่โดยรอบ หญิงสาวหันกลับไปมอง ผู้ชายคนนั้นอยู่ห่างจากหล่อนเพียงไม่กี่ก้าว

เป็นครั้งแรกนับจากเดินออกจากบ้านพ่อแม่เข้าที่เขารื่นรู้สึกกลัวจับใจ หล่อนได้แต่ปลอบตัวเองว่าจะปลอดภัยทันทีที่ออกไปถึงถนนใหญ่ ซึ่งอยู่ห่างออกไปเพียงแค่นับสิบหลาหรือมากกว่านั้นเพียงเล็กน้อย

หญิงสาวเร่งฝีเท้าให้เร็วขึ้น

ทางออกแคบๆ เห็นอยู่ไม่ไกล จึงรีบจำอ้าวตรงไปทางที่พอมีผู้คนเดินไปมาอยู่แถวนั้น หล่อนมองเห็นแสงอาทิตย์อยู่ข้างหน้า...เพียงไม่กี่หลา...

“มาดาม”

เขารื่นหันกลับไปมอง ผู้ชายที่อยู่ทางด้านหลังคิดว่าแขนของหล่อนไว้แล้วตะหวัดกระชากร่างอันอ่อนแอเข้าหาตัว หญิงสาวทั้งถุงข้าวของในมือพร้อมหักศอกกระชังไปทางด้านหลังแล้วกระแทกสันรองเท้าสันสูงลงบนหลังเท้า

ผู้ชายคนนั้นร้องเสียงหลง หล่อนจึงฉวยโอกาสใช้กระเป๋าสตางค์ในมือฟาดลงบนใบหน้าอย่างแรงจนโง้งงนทรุดลงคุกเข่ากับพื้น

หญิงสาวสะบัดตัวหลุดจากการจับกุมแล้วสปริงตัววิ่งตรงไปยังทางออก หัวใจเต้นแรงแทบหลุดออกมานอกอก ริมฝีปากแห้งผากด้วยความกลัว หนูได้ยินเสียงอื้ออึงของผู้คนที่อยู่บนถนนใกล้ๆ กันนั้นอย่างชัดเจน อีกเพียงไม่กี่วินาทีหล่อนก็จะไปถึงที่นั่น

ผู้ชายคนหนึ่งก้าวออกจากเงามืด

หญิงสาวกรีดร้อง พยายามแทรกตัวผ่านเขาไปให้ได้ แต่กลับถูก

คว้าเอาไว้ ชายคนนั้นใช้มือข้างที่ยังว่างปิดปากแล้วลากหล่อนกลับเข้าไป
ในตรอกมืดๆ นั้นระหว่างที่ผู้ชายคนแรกรีบวิ่งตามมา แซร์นน์กัดมือที่ยก
ปิดปากอย่างแรง พยายามหาทางดิ้นรนเพื่ออิสรภาพ

“จับหล่อนไว้!” ชายคนแรกตะโกนบอก พร้อมใช้ผ้าเปียกคลุมหน้า
หญิงสาว

แซร์นน์รู้สึกอึดอัดจนหายใจไม่ออก พยายามส่งเสียงตะโกนร้อง
ขอความช่วยเหลือหากมันกลับไม่ดังไปกว่าเสียงร้องไห้กระซิกอย่างอ่อนล้า
หล่อนพยายามทรุดตัวลงเพื่อดิ้นรนเป็นครั้งสุดท้าย แต่รอบกายกลับเหลือ
เพียงความมืดมิดอันน่ากลัว

๑
จอย
บุ๊คคลับ

อาเหม็ด จูรานี วางมือลงบนไหล่ของจัสติน เวสต์ตัน “พยายาม
ทำใจหน่อยเพื่อน ฉันรู้ว่ามันยาก แต่ตำรวจต้องเจอตัวลูกนายแน่ เพียง
แต่จะเป็นเมื่อไหร่เท่านั้น”

“เมื่อไหร่หรือ แซร์นันหายตัวไปหลายชั่วโมงแล้วนะ อาจจะถูกพา
ตัวไปที่ไหนแล้วก็ไม่รู้ หรือบางทีอาจจะโดนทำร้าย หรืออาจจะ...” จัสติน
ไม่กล้าพูดต่อ ได้แต่ส่ายหัวไปมา

“ตำรวจวางคนไว้ทั่วสนามบิน สถานีรถไฟ สถานีรถประจำทางแล้ว
ก็ทำเรือ พวกเขาคงได้ตัวลูกสาวนายกลับมาแน่ๆ น้าจัสติน”

“นี่มันเกือบเที่ยงคืนแล้วนะ พระเจ้า...ให้ตายสิอาเหม็ด ลูกฉัน
หายไปไหนนะ ทำไมไม่มีข่าวคราวอะไรบ้างเลย ทำไม...”

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น จัสตินสะดุ้งโหยงราวถูกเข็มแทง รีบตรงไปที่
โทรศัพท์ หากสายสั่นนอกกรอบแบบของตำรวจโมริออคโคที่มาอยู่ในห้อง
ภายในโรงแรมของจัสตินตั้งแต่บ่ายต้นๆ รีบบอก

“เดี๋ยวก่อน” เขาหยิบหูฟังขึ้นสวม เปิดสวิตช์ตั้งเครื่องดักฟังบนโต๊ะ
ข้างหน้าก่อนที่จะพยักหน้าเป็นสัญญาณให้จัสตินยกหูรับโทรศัพท์

“อัลโหล” จัสตินกรอกเสียงลงไป

“นั่นมิสเตอร์เวสต์ตันหรือเปล่า”

“ใช่ ฉันเอง...เวสต์ตัน”

“ผมมีสมบัติบางอย่างของคุณอยู่ในมือ”

“เธออยู่ที่ไหน” จัสตินครางออกมา “พวกแกทำอะไรลูกสาวฉัน”

“เปล่า...” น้ำเสียงทางปลายสายเงียบไปชั่วครู่ก่อนที่จะกล่าวต่อ
“ยังไม่ได้ทำอะไรตอนนี้”

“พวกแกต้องการอะไร”

“เราต้องการให้คุณออกไปจากตะวันออกกลางไป มิสเตอร์เวสต์มัน”

“บัดซบ...”

“แต่เรายินดีที่จะตกลงกับคุณ เราพยายามที่จะซื้อไทกริส อราบีเยน...อเมริกันฮอยล์ แต่คุณกลับไม่ยอมขาย เพราะฉะนั้น ถ้าเราไม่ได้มันมา มันก็น่าจะมีอะไรติดมือมาบ้าง...อย่างเงินหกล้านเหรียญเป็นไง เมื่อไหร่ที่เราได้เงินนั้น ลูกสาวของคุณก็จะถูกปล่อยตัวกลับไปหาคุณทันที”

“เธออยู่ที่ไหน” จัสตินถามด้วยน้ำเสียงลนลานด้วยความหวาดกลัว
“ฉันจะรู้ได้ยังไงว่าแกจับตัวลูกสาวของฉันไป แล้วจะรู้ได้ยังไงว่าเธอไม่เป็นอันตราย ฉันอยากพูดกับลูก ฉันอยาก...”

“เราจะติดต่อคุณอีกที” เสียงนั้นตัดบทสนทนา

“เดี๋ยว!” จัสตินตะโกนใส่กระบอกโทรศัพท์

แต่สายถูกตัดไปก่อนหน้านั้นแล้ว

ชายทั้งสามคนที่อยู่ในห้องมองตรงมาที่เขา ชายคนที่สวมหูฟังเอียงขึ้น “โทรศัพท์นั้นมาจากที่ไหนสักแห่งบริเวณชายฝั่งอัลจีเรีย”

จัสตินทรุดตัวลงตรงขอบเตียง “ต้องเป็น เบน ซาอิดี” เขาบอก
“ต้องเป็นเขาแน่ๆ”

ใบหน้าของจัสตินบิดเบี้ยวด้วยความโกรธ “ไอ้สมุสนั่น” เขาสบถ
“ระยำ! อุบาทว์ชาติชั่ว! มันหาทางโจมตีที่อ่อนแอของเรามาตั้งหลายเดือนแล้ว มัน...”

“เราต้องยอมจ่ายเงินให้มัน” จัสตินบอก

จัสตินส่ายหน้า “เงินไม่ใช่ปัญหาหรอกเพื่อน และฉันก็ยินดีที่จะช่วยนายเรื่องเงินนั้น แต่เชื่อฉันเถอะ...นั่นไม่ได้เป็นสิ่งที่จะยืนยันได้ว่าลูก

สาวนายจะได้รับการปล่อยตัวหรือ...ไม่ใช่จากคนอย่างอาหมิ่น เบน ซาฮิตี”

“แต่แซร์นน์เป็นลูกสาวของฉัน! ให้ตายสิ...อาหมัด ฉันคิดว่าแก เป็นเพื่อนของฉันเสียอีก ฉันคิดว่า...”

“เพราะฉันเป็นเพื่อนของนายนะสิ” อาหมัดแทรกขึ้น “แต่ฉันรู้จัก อาหมิ่น เบน ซาฮิตีคนนี้ดี ฉันรู้ว่ามันเป็นคนยังงั้น ฉันรู้ว่าคนที่มันได้เงิน หกล้านเหรียญในมือ นายจะไม่มีวันได้เห็นหน้าแซร์นน์อีกเลย” จูรานีส่าย หัวไปมา “ไม่ได้” เขาพึมพำคล้ายรำพึงกับตัวเอง “เราต้องหาใครสักคนไป ช่วยลูกสาวนาย ไปลักพาตัวลูกสาวนายจากเบน ซาฮิตี”

จัสตินลุกขึ้นยืน “ถ้าเราหาทางทำอะไรลงไป มันอาจจะฆ่าแซร์นน์ ก็ได้ ฉันจะไม่มีวันยอม ฉันไม่...”

“ไม่ใช่เราหรอก จัสติน เราจะต้องส่งใครสักคนเข้าไปในพื้นที่ของเบน ซาฮิตี ใครสักคนที่เบน ซาฮิตีรู้จักดี ใครสักคน...” เขาขยับเคาะนิ้วสั้นบ่อมลง บนโต๊ะกาแฟ “ราห์มัน ...ถ้าจะหาใครสักคนที่จะสามารถช่วยแซร์นน์จาก มือของเบน ซาฮิตี คนๆ นั้นก็ต้องเป็นราห์มัน อัล ราจีเท่านั้น”

จัสตินนวดหน้า “ฉันเคยได้ยินชื่อนี้เหมือนกัน แต่ไม่รู้จักว่าเขาเป็น ใคร”

“เขาคือซีกแห่งควาดำซึ” จูรานีบอก “ท่านได้ขึ้นดำรงตำแหน่งเมื่อ สามปีก่อนหลังจากที่พ่อของท่านสิ้น ท่านเป็นคนที่ยิ่งฉลาด ทั้งน่ากลัว และกลายเป็นโหดเหี้ยมทันทีที่อยู่ต่อหน้าศัตรู เชื้อฉันเถอะ...อาหมิ่น เบน ซาฮิตีเป็นหนึ่งในศัตรูของท่าน” จูรานีถูมือไปมา “ถึงสิบปีที่ผ่านมาจะมี สันติภาพระหว่างทั้งสองตระกูลและมีความพยายามที่จะแสดงมิตรภาพต่อกัน แต่นั่นเป็นเพียงภาพลวงตา ราห์มันกับคนในครอบครัวเกลียดเบน ซาฮิตีเสียยิ่งกว่าอะไร และนั่นเป็นความรู้สึกที่ยากจะเปลี่ยนแปลง”

“ฉันจะจ่ายค่าจ้างให้เขาเอง” จัสตินบอก “ฉันจะยอมจ่ายทุกอย่าง

ตามที่เขาเรียกร้อง”

จัสตินพยักหน้า “ตอนนี้ท่านติดต่อกฎกียอยู่ในปารีส แต่ฉันไม่แน่ใจว่าจะติดต่อกท่านได้หรือเปล่า ท่านเป็นความหวังเดียวของเรานะจัสติน ฉันมั่นใจว่าถ้าเรายอมจ่ายค่าไถ่ตามที่เบน ซาอิดีขอมา เราจะมีวันได้เห็นหน้าแซร์นนี่อีกเลย”

จัสตินกำแล้วคลายหมัดตัวเอง “โทรหาซาอิดี”

จู่ๆนี่เดินตรงไปที่โทรศัพท์

“ช่วยต่อสายไปโรงแรมจอร์จที่ห้าในปารีสให้ด้วย” เขาส่งโอเปอเรเตอร์ “สายตรงถึงซีคราห์มัน อัล ราจี”

ราห์มันดึงผ้าห่มซาตินสีดำขึ้นคลุมสะโพกเปล่าเปลือย ยึดตัวขนาดหกฟุตขึ้นบิดขี้เกียจพร้อมอ้าปากหา

มันเป็นเวลาที่สอง หลังจากที่ย่วมสนุกกับมิเชล...สาวฝรั่งเศสแสนสวยน่าพิศواسจนเหนื่อยอ่อน แล้วเพิ่งผละจากไป มันเป็นเวลาที่เหมาะสมจะพักผ่อนได้เสียที

...ตามลำพัง

ราห์มันชอบนอนหลับพักผ่อนเพียงลำพัง แม้จะมีความเชื่อว่าผู้หญิงเป็นสิ่งที่อัลเลาะห์สร้างขึ้นเพื่อเป็นของขวัญสำหรับบุรุษเพศ เพื่อเป็นที่รักเพื่อร่วมรัก และเพื่อมอบของขวัญมีค่ายามที่พวกหล่อนได้มอบความพึงพอใจให้ผู้ชายเช่นเขาก็ตาม แต่พวกหล่อนก็ยังมีขอบเขตข้อจำกัดของตัวเอง

ผู้หญิงที่ดีคือผู้หญิงที่ยอมเชื่อฟัง ยอมทำตาม และรู้จักขอบเขตของตัวเอง เป็นที่รัก โอบอ่อนผ่อนตาม นอบน้อมถ่อมตน นอกเหนือจากนั้น หล่อนจะต้องรู้ว่าเวลาไหนที่สมควรจะจากไป และจะต้องไม่แสดงอาการ

ไม่พอใจอย่างที่มีเซลท์มาก่อนที่จะจากเขาในคืนนี้

ราห์มันยิ้มกับตัวเอง เขารู้ดีว่าเขาเป็นผู้ชายอย่างที่คุณอเมริกันชอบ เรียกกันว่าเป็นพวกกตัญญูทางเพศ แต่เขากลับภูมิใจกับคำจำกัดความนี้ เมื่อถึงเวลา เขาก็จะเลือกแต่งงานกับผู้หญิงที่มีภูมิหลังเดียวกันกับเขา แล้วเขาก็จะเป็นพ่อของลูกชายที่จะสืบทอดบัลลังก์ต่อไป กระนั้น ต้องขอบคุณอัลเลาะห์ที่วันนี้ยังมาไม่ถึง

ปีนี้เขาอายุสามสิบสอง และยังไม่คิดแต่งงานก่อนห้าปีข้างหน้า อย่างแน่นอน โลกนี้เต็มไปด้วยผู้หญิงสวยมากมาย และเขาต้องการมีส่วนร่วม ได้ชื่นชมสาวสวยเหล่านั้น หากในคืนนี้ เขาอยากใช้เวลาที่เหลือในการพักผ่อน ผ่าหมัซาดินสีดำเลื่อนต่ำลงไปที่สะโพก ชายหนุ่มถอนหายใจเบาๆ เพียงห้านาทีหลังจากนั้น ลมหายใจของเขาก็ดังเป็นจังหวะสม่ำเสมอและกลับไปในที่สุด

ซีดหนุ่มเพิ่งหลับไปได้ไม่ถึงชั่วโมงเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ดัง เขามองไปบนเตียงเป็นภาษาควาดำชิโบราณเสียงกรีดคร่ำพร้อมทั้งหีบหมอนขึ้นปิดศีรษะ หากเสียงโทรศัพท์ยังคงดังเป็นระยะจนต้องยื่นมือรับในที่สุด

“ว่าไง” เขากรอกเสียงถามเข้าไปในกระบอกโทรศัพท์

“ราห์มัน นั่นฝ่าบาทหรือเปล่า”

“แล้วนั่นใครล่ะ”

“อาเหม็ด จูรานี...กระหม่อมปลุกฝ่าบาทหรือเปล่า”

“ตอนนี้ ที่นี้ ตีสาม แนนอน...คุณปลุกผมแน่ๆ”

“ขออภัยกระหม่อม แต่เรามีเรื่องสำคัญจริง”

ราห์มันใช้มือเสยเรื้อนผมสีดำก่อนลุกขึ้นนั่งแล้วเปิดไฟหัวเตียง

“โอเค ผมตื่นแล้ว มีเรื่องอะไรเข้ามา”

“ฝ่าบาทรู้จักหุ่นส่วนของกระหม่อมหรือเปล่า กระหม่อมหมายถึง จัสติน เวสต์ตัน”

“คนอเมริกันหรือ”

“กระหม่อม เมื่อเข้าสู่ลูกสาวของเขาถูกลักพาตัวไปจากคาซา-
บลังก้า นั่นเป็นสาเหตุที่กระหม่อมต้องโทรมาทวงถามกลางดึกอย่างนี้”

“ถ้าเวสต์ตันยอมจ่ายเงิน เขาจะไม่มีวันได้เห็นหน้าลูกสาวอีกเลย”

“นั่นเป็นสิ่งที่กระหม่อมบอกเขาแล้ว”

“แล้วโทรมาทำไมกันหือ อ่าเหม็ด มีอะไรเกี่ยวกับฉันหรือ”

“อาหมีน เบน ซาฮิตีอยู่เบื้องหลังการลักพาตัวนั้นนะราห์มัน เขาสร้าง
ความยุ่งยากลำบากให้เราตลอดปีที่ผ่านมา ทั้งยังป่วนบ่อน้ำมันของเราอีก
ฉวยโอกาสก่อวินาศกรรมเราทุกครั้งที่ทำได้ กระหม่อมรู้ว่าฝ่าบาทคิดยังไงกับเขา
เลยคิดว่าฝ่าบาทน่าจะช่วยพวกเราได้”

“มีคนเกลียดเบน ซาฮิตีมากมาย ทำไมถึงเลือกที่จะโทรมาหาผม”

“เพราะฝ่าบาทรู้จักเขาดี ฝ่าบาทสามารถเข้าไปในแคมป์ของเขาได้
โทรศัพท์นั้นมาจากที่ไหนสักแห่งแถวชายฝั่งอัลจีเรียเพราะฉะนั้นตำรวจ
ของโมร็อกโกไม่สามารถทำอะไรได้ เราอาจจะรวบรวมกำลังคนแล้วบุก
เข้าไปกันเอง แต่เชื่อได้เลยว่าไม่ถึงครึ่งทาง เขาก็ต้องรู้ตัว ฝ่าบาทรู้จัก
เบน ซาฮิตีดี และรู้ว่าควรจะจัดการกับเขายังไง”

ราห์มันเอนตัวลงบนหมอนปลดอกผ้าซาติน

“มันเป็นเรื่องที่น่าสนใจมากทีเดียว ทำไมผมต้องเข้าไปเสี่ยงด้วย
ในเมื่อผมไม่เคยรู้จักแม่สาวอเมริกันคนนี้เลย”

“เพราะถึงแม้ว่าจะมีการสงบศึกระหว่างสองแผ่นดิน แต่เบน ซา-
ฮิตียังคงเป็นศัตรูตัวฉกาจของฝ่าบาทอยู่ดี อีกอย่างเวสต์ตันยังยอมจ่ายเงิน
อีกหนึ่งล้านเหรียญให้ฝ่าบาท”

ราห์มันใช้มือปิดผมยุ่งเหยิงบนศีรษะ

“ก็ได้ ผมจะจัดการให้เอง แต่ไม่ใช่เพราะเงิน ที่ผมทำเพราะผมยัง
ติดหนี้บุญคุณของคุณอยู่ต่างหาก”

เรื่องมันเกิดขึ้นเมื่อแปดปีก่อนบริเวณแท่นขุดเจาะน้ำมันทางตะวันตกเฉียงใต้ของประเทศจอร์แดน ก่อนที่จอร์แดนและหุ้นส่วนชาวอเมริกันจะร่วมกันกันตั้งไทกริส อราเบีย...อเมริกันอยดึขึ้นมา จอร์แดนเป็นมือขวาของพ่อเขา

ราห์มันเดินทางกลับบ้านเกิดในควาต้าห์หลังได้รับปริญญาทั้งจากแคมบริดจ์และซอร์บอนน์ เขาเรียนรู้ว่าเขาเป็นความหวังของครอบครัวเพื่อสืบทอดธุรกิจปอน้ำมันโดยที่ต้องเรียนรู้ธุรกิจนับแต่ฐานรากจนถึงยอดทีเดียว เขาชอบงานที่ทำรวมถึงผู้ร่วมงาน

จนกระทั่งเกิดการประท้วงของคนงานในแท่นขุดเจาะที่เกิดความไม่พอใจต่อฝ่ายบริหาร และในฐานะบุตรชายเพียงคนเดียวของซีคแห่งควาต้าห์ เขาจึงกลายเป็นหมากตัวหนึ่งของการประท้วงในครั้งนี้ คนงานในแท่นขุดเจาะน้ำมันจับเขาเป็นตัวประกัน

ส่วนฝ่ายผู้บริหารกลับปฏิเสธการต่อรอง เขาจึงกลายเป็นเหยื่อเพื่อสนองความไม่พอใจอย่างไร้เหตุผล ในขณะที่พวกคนงานเอาเชือกพันรอบคอเขานั้น จอร์แดนกลับเสี่ยงชีวิตอย่างกล้าหาญด้วยการนำเฮลิคอปเตอร์หกลำมาช่วยชีวิตเขาเอาไว้

“กระหม่อมรู้ว่ากระหม่อมขอรับรองฝ่าบาทมากเกินไปนะราห์มัน กระหม่อมรู้ว่ามันเป็นเรื่องที่ต้องเสี่ยงอันตรายมากที่สุดทีเดียว แต่กระหม่อมนี้ก็ไม่ออกจริงๆ ว่าจะเป็นอย่างนี้ถ้าหญิงสาวอย่างแชรินน์ เวสต์ตันต้องตกไปอยู่ในมือของคนอย่างเบน ซาอิดี ทั้งกระหม่อมทั้งจัสตินต่างก็รู้ว่าจะชอบพระทัยฝ่าบาทยิ่งใดกับการเสี่ยงชีวิตในครั้งนี้”

“รอไว้ขอบใจตอนที่ผมได้ตัวหล่อนจากมือของเบน ซาอิดีอย่างปลอดภัยก่อนดีกว่า” ราห์มันเหวี่ยงขาลงจากเตียง “ผมจะใช้คนของผมทั้งหมด แต่ช่วยจัดการเรื่องอาหาร ปืน อุปกรณ์สื่อสารแล้วก็อูฐเตรียมไว้ให้ด้วยแล้วกัน ผมจะไปถึงคาสซาบลัก้าบ่ายนี้”

เขาวางหูโทรศัพท์ลงเพื่อยุติการสนทนา ก่อนยกมันขึ้นอีกครั้ง เมื่อได้ยินเสียงรับว่าเสียงทางปลายสายจึงรีบกรอกเสียงลงไป “เตรียมเครื่องบินให้เรียบร้อย เราจะเดินทางไปโมร็อกโกแล้วนี่”

อาเหม็ด จูรานีพูดถูก มันเป็นงานที่เสี่ยงอันตรายอย่างมากทีเดียว แต่เขาจำต้องทำ เพราะจูรานีเคยยื่นมือเข้าช่วยเหลือเขา เพราะฉะนั้นทันทีที่จูรานีร้องขอความช่วยเหลือ เขาก็รับปากโดยไม่คิดลังเล และเพราะ...เขาเกลียดอามิน เบน ซาอิดี

แต่ที่ไม่มั่นใจคือตัวหญิงสาวคนนั้น แชรินน์ เวสต์ตัน เป็นคนอเมริกัน และเขาเองก็เกลียดผู้หญิงอเมริกัน!

หญิงสาวรู้สึกถึงการเคลื่อนไหว และอาการมวนท้องอย่างรุนแรงจนแทบขย้อน หล่อนยังคงหลับตาฟังเสียงเดินตุบๆ ในสมองของตัวเอง นึกแปลกใจที่ห้องทั้งห้องสามารถเคลื่อนไหวไปมา และในที่สุดท่ามกลางความมึนงง หล่อนเพิ่งตระหนักว่าหล่อนน่าจะอยู่บนเรือ แต่นึกไม่ออกว่ามาอยู่ในเรือนี้ได้ยังไงและตั้งแต่เมื่อไหร่ หรือว่าพ่อกำลังพาหล่อนนั่งเรือไปที่ไหนกันสักแห่ง แล้วทำไมหล่อนถึงมาเรือขนาดนี้ หล่อนไม่เคยมีอาการเมาเรือมาก่อนเลยนี่นา อะไร...?

แชรินน์ลืมหายใจอย่างรวดเร็ว หล่อนอยู่ที่เมดิना กำลังซื้ออะไรบางอย่าง...เสื้อตัวยาวตัวหนึ่ง ไม่ใช่สิ...สองตัว หญิงสาวสะดุ้งสุดตัว หล่อน...โอ พระเจ้า! ผู้ชาย! ผู้ชายสองคน! พวกเขา...

หญิงสาวพยายามลุกขึ้นนั่ง ห้องทั้งห้องเอียงวูบ เกิดอาการคลื่นไส้จนแทบอาเจียน จึงได้แต่สูดลมหายใจเข้าลึกๆ เพื่อลดอาการคลื่นไส้ที่เกิดขึ้น หล่อนต้องไปจากที่นี่ให้ได้ หึ...

คิดเพียงแค่นั้น แชรินน์ก็รีบลุกขึ้นยืน ห้องนั้นขนาดเล็กนิดเดียว

อีกทั้งอากาศในห้องก็เต็มไปด้วยกลิ่นอับชื้น อากาศ...หล่อนต้องการอากาศ มีช่องหน้าต่างขนาดเล็กได้ห้องเรือที่ไม่ต่างจากลูกบาศก์เกิดบอเล่หาได้นักหญิงสาวพยายามจะเปิดมันออก แต่บานพับกลับติดแน่น

หล่อนออกแรงจนหายใจหอบ ข้อนิ้วดันอยู่บนแท่งเหล็กสนิมจับเขลอะ มันไม่ขยับเขยื้อนเลยสักนิด จึงได้แต่เพียงใช้มือขีดฝุ่นสกปรกออกจากกระจกหน้าต่างเพื่อให้มีพื้นที่พอที่จะมองเห็นเกลียวคลื่นทางด้านนอก หากไม่มีวีแววของแผ่นดิน นอกจากน้ำกับฟ้า

ความกลัวคือปีศาจเข้ามาอย่างรวดเร็ว หญิงสาวใช้มือปิดปากตัวเองไม่ให้เปลือยเสียงร้องออกมา...ใช้สมองคิดเพื่อหาทางออกไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด แสร้งวิ่งไปที่ประตู จับลูกบิดหมุน ไม่มีอะไรเกิดขึ้น ประตูถูกล็อคจากทางด้านนอก จึงกวาดตามองไปรอบๆ เพื่อหาอะไรสักอย่างมาจัดประตูให้เปิดออก กระเป๋...ใช่ มีตะไบเล็บอยู่ในกระเป๋ ถ้าหล่อนสามารถ...

เสียงกุญแจไขลูกบิด หญิงสาวก้าวถอยไปทางด้านหลัง ประตูเปิดออก ผู้ชายคนเดียวกับผู้ชายคนที่จับตัวของหล่อนไว้ระหว่างที่ผู้ชายอีกคนใช้ผ้าคลุมหน้าก้าวเข้ามา

“ตื่นแล้วหรือมาตาม” เขาพูดเน้นด้วยสำเนียงแบบอังกฤษวางอ่างน้ำลงบนโต๊ะใกล้หัวนอน “เป็นไง หลับสบายดีหรือเปล่า”

แสร้งนึกกดฟันแน่น “นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน” หญิงสาวถาม “แกเป็นใคร แล้วแกมาทำอะไรที่นี่”

“ผมชื่อชูฟ”

“แกจะพาฉันไปไหน”

“บนเรือ มาตามควรจะได้ผ่อนคลายและสดชื่นไปกับลมทะเล”

“ในเคบินแคบๆ สกปรกอย่างกับเล้าหมูอย่างนี้หรือ” เสียงหัวนกระด้างแข็งกร้าวด้วยความโกรธ มือกำพนักเก้าอี้แน่น แสร้งนึกเผชิญหน้า

กับคนที่จับตัวหล่อนมาอย่างลึบความกลัว เขาเป็นคนตัวเตี้ย รูปร่างสี่เหลี่ยม ไม่น่าจะสูงไปกว่าห้าฟุตหกนิ้ว สวมเสื้อคลุมลายทางสีเทาสลับดำ เปื้อนคราบอาหารเป็นจุดๆ ถ้าไม่มีผมหงอกสลับดำหรือผมแหมม คงได้เรียกว่าเป็นคนหัวล้านแน่ๆ เล็บมือยาวเป็นคราบสกปรกดำปี้

“ทำไมถึงต้องลักพาตัวฉันมาด้วย” หล่อนรีบถาม

“เพื่อเงิน” เขาใช้นิ้วลูบสันจมูกไปมา “คนที่จ้างผมนะ จ่ายเงินค่าจ้างงามทีเดียว”

หมายความว่าหล่อนถูกจับมาเพื่อเงินค่าไถ่สินหรือ แม้สิ่งที่รู้มาจะทำให้รู้สึกหวาดกลัวก็ตาม หล่อนก็ยังฝืนใจขีดหน้าถาม “ใครจ้างแกมา”

“แล้วมาตามก็จะรู้เอง”

“บอกฉันมาเดี๋ยวนี้”

เขายักไหล่ “เขาเป็นคนที่มึนอำนาจและเป็นคนที่รวยมาก”

“พ่อของฉันก็รวย เขาจะยอมจ่ายเงินให้แกมากกว่าคนที่จ้างแกมาเสียอีก”

“แต่ก่อนหน้านี้ ผมคงจะถูกจับแขวนคอเสียก่อน” ยูซุฟสายหัวไปมา “เงินของพ่อมาตามช่วยอะไรผมไม่ได้หรอก อีกอย่าง ถ้าผมหักหลังเจ้านายของผม ไม่ว่ามาตามหรือผมก็คงไม่มีชีวิตรอดไปหาพ่อของมาตามได้หรอก”

หญิงสาวผินความกลัว “เขาเป็นใคร”

ยูซุฟลังเล “เขาคือซีคามีเน เบน ซาฮิดี”

เบน ซาฮิดีหรือ แชรันน์พยายามนึกทบทวน เพราะชื่อนั้นช่างคุ้นหูเสียกระไร หล่อนต้องเคยได้ยินจากที่ไหนมาก่อนแน่ๆ แต่ที่เป็นไหนเล่า หญิงสาวเดินทางจากฝรั่งเศสมาที่โมร็อกโกเมื่ออาทิตย์ก่อนเพื่อใช้ชีวิตเวลาวันหยุดพักผ่อนกับพ่อของหล่อนเหมือนอย่างที่ทำตลอดหลายปีที่

ผ่านมา

แซนน์จะได้พบกับพ่อปีละครั้ง ไม่ว่าจะไปประเทศไหนในวันออกกลางที่พ่อของหล่อนทำงานอยู่หรือไม่ก็ที่บ้านของพ่อในคาสซาบลัก้า สำหรับปีนี้ พ่อเป็นคนตัดสินใจให้หล่อนเดินทางมาที่คาสซาบลัก้าเอง เพราะเกิดเรื่องรุมวายเป็นป่อน้ำมัน พ่อเล่าว่ามีการก่อวินาศกรรมบริเวณแท่นขุดเจาะ มีคนถูกฆ่าตาย และคนที่อยู่เบื้องหลังเรื่องนี้ก็คือซีค...เบน ซาฮิดี? ใช่แล้ว! เขาคือเบน ซาฮิดี

“มันเป็นคนน่ากลัว” พ่อของหล่อนเคยเล่าให้ฟัง “ไม่มีศีลธรรม มันชอบการปกครองแบบเผด็จการ ชอบหาเรื่องทำสงครามกับชนเผ่าเพื่อนบ้าน แย่งชิงดินแดน ผู้หญิง และทุกอย่างที่มันต้องการ มันฆ่าทุกคนที่กล้าขวางทางของมัน”

เบน ซาฮิดี

แซนน์พยายามข่มความกลัวและความหวาดหวั่นที่กำลังพุ่งพล่าน

“ผมจะส่งคุณไปที่ เบอร์ เซมาเรียน” ยูซุฟบอก

เบอร์ เซมาเรียน ? หล่อนไม่เคยรู้เลยว่ามันอยู่ที่ไหน หรือคืออะไร รู้เพียงอย่างเดียวว่าต้องหนีไปจากที่นี่ให้เร็วที่สุด

หญิงสาวมองข้ามไหล่ชายคนที่ลักพาหล่อนไปที่ประตูเคบินแน่นนอน...หล่อนยอมสวกรว่าและคล่องแคล่วกว่า หากเพียงสามารถหลุดจากเขาไปได้ แล้วหาทางไปที่กราบเรือ...แซนน์เป็นนักว่ายน้ำ และเลือกที่จะหาโอกาสรอดในทะเลมากกว่าในกำมือของโจรลักพาตัวอย่างซีคทะเลทรายนั้น

ชายอีกคนรีบแทรกไหล่เข้ามาในห้องเคบิน เขาดูหนุ่มกว่ายูซุฟมากและสูงจนต้องก้มหัวเพื่อให้เข้าประตูได้ ผมหยาบกระด้างยาวเคลือบไหล่ทั้งสองข้าง เรียวหนวดบางเฉียบประดับอยู่เหนือริมฝีปาก

“ฉันเอาอาหารมาให้” เขาบอกเป็นภาษาอาหรับ พร้อมวางจาน

อาหารลงบนโต๊ะก่อนที่จะเดินเข้าไปใกล้เชรีนนี “หล่อนเป็นผู้หญิงสวยนะ ยูซุฟ ไม่น่าแปลกเลยที่เบน ซาอิดอยากได้ตัวหล่อน”

“เขาทำเพื่อเงิน”

“นี่เขาเคยเห็นหน้าของหล่อนหรือยัง”

ยูซุฟส่ายหัว

“ถ้าเห็นล่ะก็ เขาคงจะเอามากกว่าเงินแน่” ชายคนที่หนุ่มกว่าเอียงคอมองเชรีนนีอย่างล่ำม้าง “ไม่ยุติธรรมเลยที่เขาได้ทั้งเงิน ทั้งผู้หญิง ส่วนเรากลับไม่ได้อะไรเลย”

“เราได้ค่าจ้างอย่างงามแล้วไง ฮัดจ์”

“แต่ฉันอยากได้มากกว่านั้น” เขาได้นิ้วไปตามช่วงแขนของเชรีนนี

“บราดา !” หล่อนร้องออกมา “มูซี ! หยุดนะ ไปให้พ้น”

“หล่อนพูดภาษาของเราได้” ฮัดจ์อมยิ้ม “ฉันยิ่งง่ายเข้าไปใหญ่ ฉันไม่ชอบภาษาอังกฤษอย่างนั้น”

เขาก้าวเข้ามาหาหล่อนอีกครั้ง

“เอามือของแกออกไปจากตัวฉัน” หล่อนบอกเสียงแข็ง พร้อมทั้งปิดมือสกปรกนั้นออก

“ก็มันน่าจับนี่นา” ฮัดจ์หัวเราะ และก่อนที่เชรีนนีจะทันถอยหนี เขากลับคว้ามือทั้งสองข้างของหล่อนไว้พร้อมดึงร่างบางระงั้นเข้าหาหญิงสาวพยายามหาทางดิ้นรนให้หลุดรอดจากการจับกุม และวันที่ที่มีมือของหล่อนเป็นอิสระ หล่อนรีบยื่นมือไปที่หน้าของเขาร่วมฝั่งรอยเลืบบงเต็มแรง

“โอ๊ย!” เขาปลั่งร้องเสียงโหยหวน ปล่อยหล่อนหลุดมือ

เลือดที่แฉะไหลซิบๆ เป็นทางตามรอยเลืบบง เขาปาดมันออกแล้วสาวเท้าเข้าไปหาอีกครั้ง

“อย่า!” ยูซุฟก้าวเข้าขวาง “ปล่อยหล่อนไว้อย่างนี้แหละ”